

**ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ  
GIUSEPPE TESAURO  
της 16ης Δεκεμβρίου 1993 \***

*Κύριε Πρόεδρε,  
Κύριοι δικαστές,*

1. Με Διάταξη της 16ης Νοεμβρίου 1992, το Hanseatisches Oberlandesgericht ερωτά το Δικαστήριο αν διάταξη όπως εκείνη του άρθρου 917, παράγραφος 2, του Zivilprozeßordnung (γερμανικού κώδικα πολιτικής δικονομίας, στο εξής: ZPO), σύμφωνα με την οποία συνιστά επαρκή λόγο επιτρέποντα συντηρητική κατάσχεση το γεγονός ότι δικαστική απόφαση πρέπει να εκτελεστεί στην αλλοδαπή, και τούτο έστω και αν η εκτέλεση πρόκειται να λάβει χώρα σε κράτος μέλος της Συμβάσεως των Βρυξελλών, της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, αντίκειται προς την απαγόρευση δυσμενούς διακρίσεως που επιβάλλει το άρθρο 7 της Συνθήκης ΕΟΚ (ήδη άρθρο 6 λόγω της νέας αριθμήσεως στη Συνθήκη του Μάαστριχτ, η οποία άρχισε να ισχύει την 1η Νοεμβρίου 1993).

2. Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως συνοψίζονται ως εξής:

Η εταιρία Hatrex Transport (στο εξής: Hatrex), εταιρία διεθνών μεταφορών με έδρα τις Κάτω Χώρες, μετέφερε εμπορεύματα για λογαριασμό Γερμανού προσήσαντος. Επειδή κατά τη διάρκεια της διαδρομής τα

εμπορεύματα αυτά υπέστησαν ζημία, η γερμανική εταιρία Mund & Fester, η οποία υπεισήλθε στα δικαιώματα του προσήσαντος με εκχώρηση, αξίωσε αποζημίωση. Προς διασφάλιση της εισπράξεως της εν λόγω απαιτήσεως, η Mund & Fester υπέβαλε ενώπιον του Landgericht του Αμβούργου, σύμφωνα με το άρθρο 917 του ZPO, αίτηση συντηρητικής κατασχεσεως του φορτηγού αυτοκινήτου που βρισκόταν ακόμη στη Γερμανία και χρησιμοποιήθηκε από τη Hatrex για τη μεταφορά. Η επίδικη γερμανική διάταξη προβλέπει στην παράγραφο 1 τη δυνατότητα συντηρητικής κατασχεσεως εφόσον πιθανολογείται ότι χωρίς το μέτρο αυτό η εκτέλεση της δικαστικής αποφάσεως καθίσταται ανέφικτη ή ουσιωδώς δυσχερέστερη, ενώ η παράγραφος 2 αυτής ορίζει ότι αποτελεί επαρκή λόγο επιτρέποντα την επιβολή του μέτρου αυτού το γεγονός ότι η δικαστική απόφαση πρέπει να εκτελεστεί στην αλλοδαπή.

3. Η Mund & Fester άσκησε ενώπιον του Hanseatisches Oberlandesgericht αναίρεση κατά της απορρίψεως της αιτήσεώς της, απορρίψεως η οποία στηρίχθηκε ιδίως στο γεγονός ότι το άρθρο 917, παράγραφος 2, που προαναφέρθηκε δεν εφαρμόζόταν στην περίπτωση εκτελέσεως αποφάσεων εντός των κρατών που είναι συμβαλλόμενα μέρη της Συμβάσεως των Βρυξελλών. Το Hanseatisches Oberlandesgericht έκρινε ότι όφειλε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο ερώτημα σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ.

\* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ιταλική.

4. Η Διάταξη περί παραπομπής πρέπει να θεωρηθεί ότι θέτει στην πραγματικότητα το ερώτημα αν οι διατάξεις της Συμβάσεως των Βρυξελλών, αφ' εαυτές ή σε συνδυασμό με το άρθρο 7 ή άλλες διατάξεις της Συνθήκης ΕΟΚ, απαγορεύουν την εφαρμογή εθνικής διατάξεως επιτρέπουσας αυτομάτως, ύστερα από αίτηση των ενδιαφερομένων, τη συντηρητική κατάσχεση, με το αιτιολογικό απλώς και μόνον ότι η δικαστική απόφαση πρέπει να εκτελεστεί στην αλλοδαπή, έστω και αν η χώρα εκτελέσεως είναι κράτος μέλος, ενώ, σε περίπτωση που η απόφαση πρέπει να εκτελεστεί στο εθνικό έδαφος, το επίδικο μέτρο μπορεί να διαταχθεί μόνον εφόσον υφίσταται κίνδυνος η εκτέλεση να καταστεί «ανέφικτη ή ουσιωδώς δυσχερέστερη».

5. Το άρθρο 917, παράγραφος 2, του ΖΡΟ δεν αντίκειται σε καμία συγκεκριμένη διάταξη της Συμβάσεως των Βρυξελλών. Εξάλλου, δυσχερώς θα μπορούσε να υποτεθεί ότι συντρέχει παρόμοια σύγκρουση κανόνων, στον βαθμό κατά τον οποίο η επίδικη διάταξη δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως, σκοπός της οποίας δεν είναι «η ενοποίηση των δικονομικών κανόνων αλλ' η κατανομή της διεθνούς δικαιοδοσίας προς επίλυση των αστικών και εμπορικών διαφορών στις ενδοκοινοτικές σχέσεις, καθώς και η διευκόλυνση της εκτελέσεως των δικαστικών αποφάσεων»<sup>1</sup>. Αντίθετα, στη συγκεκριμένη περίπτωση ο εθνικός δικαστής κλήθηκε να αποφανθεί επί των συντηρητικών μέτρων, ενός τομέα μη ρυθμιζόμενου από τη Σύμβαση που παραπέμπει συναφώς με το άρθρο 24 αυτής στην εθνική νομοθεσία των ενδιαφερομένων χωρών ακόμη και για τον καθορισμό των αρμοδιοτήτων.

6. Ασφαλώς, γεγονός είναι ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, υφίστανται όρια ως προς την εφαρμογή των εθνικών δικονομικών κανόνων, οι οποίοι δεν μπορούν να θίγουν την πρακτική αποτελεσματικότητα της Συμβάσεως και, ιδίως, των κανόνων αυτής περί διεθνούς δικαιοδοσίας<sup>2</sup>. Πάντως, δεν θα μπορούσε να υποστηριχθεί αβασάνιστα ότι η εφαρμογή του άρθρου 917, παράγραφος 2, του ΖΡΟ οδηγεί σε παρόμοιο αποτέλεσμα.

Πρώτον, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι η ανωτέρω διάταξη αντίκειται προς τον στόχο της Συμβάσεως να «διευκολυνθεί η αναγνώριση και να θεσπιστεί ταχεία διαδικασία για την εκτέλεση των (...) αποφάσεων»<sup>3</sup>, δεδομένου ότι η συντηρητική κατάσχεση διασφαλίζει εν πάση περιπτώσει την εκτέλεση, ώστε να περιττεύει η προσφυγή στους προβλεπόμενους με τη Σύμβαση μηχανισμούς. Συγκεκριμένα, η εν λόγω Σύμβαση, όπως ορθά υπογραμμίζει η Επιτροπή με τις παρατηρήσεις της, δεν αποσκοπεί στην αύξηση του αριθμού των εκτελουμένων σε άλλα κράτη μέλη από εκείνα που τις εκδίδουν αποφάσεων, αλλ' αποκλειστικά στη διευκόλυνση, στο μέτρο του αναγκαίου, της ελεύθερης κυκλοφορίας τους.

Δεύτερον, δεν μπορεί να υποστηριχθεί περαιτέρω ότι το άρθρο 917, παράγραφος 2, του ΖΡΟ έχει αντίκτυπο επί των κανόνων

1 — Βλ. απόφαση της 15ης Μαΐου 1990 στην υπόθεση C-365/88, Hagen (Συλλογή 1990, σ. 1845 και ειδικότερα σκέψη 17).

2 — Βλ. συναφώς την απόφαση της 15ης Μαΐου 1990 στην προαναφερθείσα υπόθεση Hagen και ειδικότερα τη σκέψη 20, καθώς επίσης και τις αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 1983 στην υπόθεση 288/82, Duijstee (Συλλογή 1983, σ. 3663, ιδίως σκέψεις 17 έως 19), και της 4ης Φεβρουαρίου 1988 στην υπόθεση 145/86, Hoffmann (Συλλογή 1988, σ. 645 και ειδικότερα σκέψεις 29 έως 33).

3 — Σύμφωνα με τη διατύπωση του προομίου της Συμβάσεως που ευθυγραμμίζεται με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 220 της Συνθήκης ΕΟΚ.

περί δικαιοδοσίας που προβλέπει η Σύμβαση: όσον αφορά τα προσωρινά και συντηρητικά μέτρα, η Σύμβαση περιορίζεται συγκεκριμένα στο να κάνει δεκτή τη δυνατότητα υποβολής αιτήσεως για τη λήψη τους στις δικαστικές αρχές του συμβαλλομένου κράτους, έστω και αν δικαστήριο άλλου συμβαλλομένου κράτους έχει διεθνή δικαιοδοσία για να εκδικάσει την ουσία της υποθέσεως (άρθρο 24).

7. Έχοντας αποκλείσει με τον τρόπο αυτό το ότι η επίδικη διάταξη είναι ασυμβίβαστη προς τη Σύμβαση, πρέπει να εξεταστεί αν η γενική αρχή περί απαγορεύσεως των διακρίσεων του άρθρου 7 της Συνθήκης απαγορεύει την εφαρμογή της.

Το άρθρο 7 ορίζει ότι «εντός του πεδίου εφαρμογής της παρούσας Συνθήκης και με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεών της, απαγορεύεται κάθε διάκριση λόγω ιθαγενείας». Επομένως, πρέπει, πρώτον, να εξεταστεί αν η επίδικη διάταξη εμπίπτει στην κοινοτική σφαίρα αρμοδιοτήτων και, δεύτερον, αν στοιχειοθετείται περίπτωση διακρίσεων με βάση την ιθαγένεια.

8. Όσον αφορά το πρώτο σημείο, πρέπει να υπομνηστεί ότι, στο μέτρο που ενδιαφέρει την παρούσα υπόθεση, το άρθρο 220 της Συνθήκης προβλέπει μεταξύ των συμπληρωματικών δράσεων για την πραγματοποίηση και ανάπτυξη της κοινής αγοράς, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 2 της Συνθήκης, την απλοποίηση των διατυπώσεων από τις οποίες εξαρτάται η αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων. Το γεγονός ότι το άρθρο αυτό αναθέτει στα κράτη μέλη και όχι στα κοινοτικά όργανα την αποστολή της

πραγματοποιήσεως των στόχων που θέτει οφείλεται στο ότι η δικαστική αρμοδιότητα σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις εξακολουθεί εν πάση περιπτώσει να εμπίπτει στην κυριαρχία των κρατών. Πάντως, τούτο δεν απαγορεύει να θεωρηθεί ότι η συναφής ρύθμιση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της Συνθήκης κατά την έννοια του άρθρου 2. Πράγματι, η ελεύθερη κυκλοφορία των δικαστικών αποφάσεων έχει εξαιρετική σημασία προκειμένου να αποφευχθούν οι δυσχέρειες που ενδέχεται να ανακύψουν για τη λειτουργία της κοινής αγοράς από την αδυναμία να γίνουν δεκτά και να εφαρμοστούν ευχερώς, ακόμη και δικαστικώς, τα ατομικά δικαιώματα που απορρέουν από την πλήθώρα εννόμων σχέσεων που συνάπτονται εντός αυτής<sup>4</sup>.

9. Στο επιχείρημα ότι το άρθρο 220 έχει απλώς προγραμματικό χαρακτήρα ή, κατά τους όρους του Δικαστηρίου, «σκοπός της διατάξεως αυτής δεν είναι να θέσει έναν καθαυτό λειτουργικό κανόνα δικαίου, αλλά περιορίζεται στη χάραξη του πλαισίου διαπραγματεύσεων που θα διεξαγάγουν μεταξύ τους τα κράτη μέλη εφόσον είναι αναγκαίο»<sup>5</sup>, μπορεί να αντιταχθεί ευχερώς ότι, όσον αφορά τον συγκεκριμένο τομέα, το

4 — Βλ. συναφώς την έκθεση Jenard επί της Συμβάσεως των Βρυξελλών στη GU 1979, C 59, σ. 1 επ., και ιδίως σ. 13. Μπορεί ενδεχομένως να προστεθεί ότι δυσχερώς μπορεί να ληφθεί υπόψη αίτημα στα πλαίσια αγωγής αποζημιώσεως λόγω συμβατικής ευθύνης από παρασχεθείσα εκ μέρους επιχειρήσεως εγκατεστημένης σε κράτος μέλος υπηρεσίας σε πελάτη άλλου κράτους μέλους εγκατεστημένου εκτός του πεδίου κοινοτικής αρμοδιότητας, στον βαθμό που το αίτημα αυτό έχει εν πάση περιπτώσει επίπτωση επί των εμπορικών σχέσεων εντός της Κοινότητας. Τούτου λεχθέντος, η επίδικη διάταξη δεν αποτελεί, όπως ορθά υπογράμμισε η Επιτροπή, εμπόδιο για την άσκηση των θεμελιωδών ελευθεριών της κυκλοφορίας των εμπορευμάτων και παροχής υπηρεσιών, όπως προβλέπονται τα άρθρα 30 και 59 της Συνθήκης. Πράγματι, η συνάρτηση με τις εν λόγω ελευθερίες παρίσταται υπερβολικά έμμεση και φρονώ, συνακόλουθα, ότι είναι παρακινδυνευμένο να υποστηρίζεται, όσον αφορά την παρούσα υπόθεση, ότι το δικαίωμα μη Γερμανού μεταφορέα να παρέχει υπηρεσίες στη Γερμανία θίγεται ή ότι τυχόν Γερμανός πελάτης εξωθείται να επιλέξει μεταφορική εταιρεία με έδρα τη Γερμανία λόγω των επιδικίων διατάξεων του γερμανικού κώδικα πολιτικής δικονομίας.

5 — Βλ. την απόφαση της 11ης Ιουλίου 1985 στην υπόθεση 137/84, Mutsch (Συλλογή 1985, σ. 2681 και ειδικότερα σκέψη 11).

πλαίσιο αυτό τίθεται με τη Σύμβαση των Βρυξελλών του 1968. Επομένως, σύμφωνα με τη Σύμβαση, οι περί δικαστικής δικαιοδοσίας και απλοποίησης των διατυπώσεων αναγνώρισεως και εκτελέσεως δικαστικών αποφάσεων διατάξεις εμπίπτουν του λοιπού στο πεδίο εφαρμογής της Συνθήκης. Τούτου λεχθέντος, είναι σαφές ότι, με βάση τους εθμικούς κανόνες που διέπουν την ιεράρχηση των πηγών του δικαίου, ούτε οι διατάξεις της Συμβάσεως ούτε οι εθνικές διατάξεις στις οποίες αυτή παραπέμπει, ιδίως όσον αφορά τη συντηρητική κατάσταση, είναι δυνατόν να συγκρουούνται με τους κανόνες της Συνθήκης.

10. Έρχομαι, λοιπόν, στην εξέταση του δευτέρου σημείου, ήτοι του ερωτήματος αν το άρθρο 917 του ΖΡΟ εμπεριέχει δυσμενή διάκριση με βάση την ιθαγένεια, μη δυνάμενη να δικαιολογηθεί από αντικειμενικούς λόγους, όπως αυτοί έχουν διαμορφωθεί με τη νομολογία του Δικαστηρίου.

11. Συγκεκριμένα, η επίδικη διάταξη δεν εμπεριέχει καμία προφανή δυσμενή διάκριση. Δεδομένου ότι η συντηρητική κατάσταση επιτρέπεται οσάκις δικαστική απόφαση πρέπει να εκτελεστεί στην αλλοδαπή, αφορά και Γερμανό υπήκοο, ο οποίος δεν διαθέτει στη Γερμανία αγαθά, η αξία των οποίων δεν επαρκεί ώστε να αποτελέσει αντικείμενο ενδεχομένης αναγκαστικής εκτελέσεως με δικαστική απόφαση εκδιδόμενη σε βάρος του.

Συναφώς, πρέπει, πάντως, να υπογραμμιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, «οι κανόνες περί ίσης μεταχειρίσεως απαγορεύουν όχι μόνο τις προφανείς διακρίσεις λόγω ιθαγενείας, αλλά και κάθε μορφή συγκεκαλυμμένης διακρίσεως, η οποία διά της εφαρμογής διαφορετικών κριτηρίων διαχωρισμού καταλήγει στο ίδιο

αποτέλεσμα»<sup>6</sup>. Κατ' εμέ, δύσκολα μπορεί να αμφισβητηθεί ότι σπανίως μπορεί να γίνει επίκληση του άρθρου 917, παράγραφος 2, του ΖΡΟ και σε περιπτώσεις εντελώς εξαιρετικές έναντι γερμανικής επιχειρήσεως ή Γερμανού υπηκόου και ότι, συνακόλουθα, η διάταξη αυτή οδηγεί στο αυτό αποτέλεσμα με εκείνο της δυσμενούς διακρίσεως λόγω ιθαγενείας.

12. Πάντως, η διαπίστωση αυτή δεν επαρκεί αφ' εαυτής για να καταδείξει ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση υπήρξε όντως δυσμενής διάκριση, απαγορευόμενη από το άρθρο 7 της Συνθήκης.

Συγκεκριμένα, πρέπει να εξακριβωθεί αν η επίδικη διάταξη δικαιολογείται από αντικειμενικούς λόγους<sup>7</sup>. Επομένως, πρέπει να εξακριβωθεί αν η προβλεπόμενη για τη συντηρητική κατάσταση διαφορετική ρύθμιση ανάλογα με το αν η εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως πρέπει να λάβει χώρα στο εσωτερικό ή στην αλλοδαπή ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα σε διαφορετικές καταστάσεις που αφορούν οι δύο περιπτώσεις.

Συναφώς, νομίζω ότι είναι χρήσιμο να υπενθυμίσω την αποστολή μέτρου όπως η συντηρητική κατάσταση. Με αυτήν διασφαλίζεται υπέρ του προσώπου για το οποίο λαμβάνεται η δυνατότητα να προκαλέσει στην πράξη την εκτέλεση σε εύθετο χρόνο αποφάσεως που πρόκειται να εκδοθεί στη συνέχεια, εφόσον υφίστανται

6 — Απόφαση της 8ης Μαΐου 1990 στην υπόθεση C-175/88, Biehl (Συλλογή 1990, σ. 1-1789, σκέψη 13). Πρόκειται για νομολογία αναγόμενη στην απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 1974 επ' ευκαιρία της υποθέσεως 152/73, Sojciu (Racc. 1974, σ. 153 και ειδικότερα σκέψη 11). Βλ. επίσης, μεταξύ άλλων, την απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 1980 στην υπόθεση 22/80, Boussac (Racc. 1980, σ. 3427 και ειδικότερα σκέψη 9) που εμφανίζει ως έναν βαθμό ομοιότητες με την παρούσα υπόθεση.

7 — Βλ. συναφώς, μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 8ης Ιουνίου 1989 στην υπόθεση 167/88, Association des producteurs de blé et autres céréales (Συλλογή 1989, σ. 1653, ειδικότερα σκέψεις 23 και 24) και της 29ης Οκτωβρίου 1980 στην προαναφερθείσα υπόθεση 22/80 (ειδικότερα σκέψη 11).

βάσιμοι λόγοι να πιθανολογείται ότι ο οφειλέτης αποπειράται να εξαιρέσει από τον δικαστικό διακανονισμό περιουσιακά στοιχεία επιδεχόμενα κατάσχεση. Επομένως, μολονότι το προσωρινό αυτό μέτρο πρέπει να λαμβάνεται, όπως υποδεικνύει άλλωστε το άρθρο 917, παράγραφος 1, του ZPO, οσάκις πιθανολογείται ευλόγως — ενόψει των πραγματικών περιστάσεων — ότι, χωρίς αυτό, η εκτέλεση της τελεσίδικης απόφασης καθίσταται ανέφικτη ή ουσιωδώς δυσχερέστερη, η μεγαλύτερη αυτή δυσχέρεια δεν μπορεί να τεκμαίρεται όταν η εκτέλεση πρέπει να λάβει χώρα σε κράτος μέλος της Κοινότητας.

Πράγματι, αν το τεκμήριο αυτό δικαιολογούνταν πριν από την έναρξη ισχύος της Συμβάσεως των Βρυξελλών, και εξακολουθεί αναμφισβήτητα να δικαιολογείται σε περιπτώσεις όπου η εκτέλεση πρέπει να λάβει χώρα σε τρίτο κράτος, λαμβάνοντας υπόψη τις καθυστερήσεις και τα προσκόμματα που άπτονται της ανάγκης εκδόσεως αναγνωριστικής συναφώς απόφασης και εκδόσεως του εκτελεστηρίου τύπου στην αλλοδαπή, όλα αυτά δεν ισχύουν πλέον για

τις υπογράψασες τη Σύμβαση χώρες. Η μείωση των λόγων που παρεμποδίζουν την αναγνώριση και εκτέλεση των εκδιδομένων σε συμβαλλόμενο κράτος αποφάσεων, καθώς και η απλοποίηση των διαδικασιών εκδόσεως του εκτελεστηρίου τύπου διασφαλίζουν, στο πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως, εκτέλεση των αποφάσεων, χωρίς κατ' ουσίαν να πρόκειται για λιγότερο ταχεία και ασφαλή από την εκτέλεση στο εσωτερικό μεν του κράτους όπου εκδόθηκε η απόφαση αλλά στην περιφέρεια άλλου δικαστηρίου.

Επομένως, δοθέντος ότι δεν υφίσταται πλέον αντικειμενικός λόγος που να δικαιολογεί την προβλεπόμενη στο άρθρο 917 του ZPO διαφορετική ρύθμιση — ή εν πάση περιπτώσει την ερμηνεία που αποδίδεται σ' αυτό στην πράξη — όσον αφορά τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για συντηρητική κατάσχεση σε περίπτωση κατά την οποία η απόφαση πρέπει να εκτελεστεί σε άλλο κράτος μέλος της Κοινότητας, η διαφορετική αυτή αντιμετώπιση οδηγεί τελικά σε δυσμενή διάκριση αντικειμένη στο άρθρο 7, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

13. Ενόψει των προεκτεθεισών σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο να δώσει την ακόλουθη απάντηση στο υποβληθέν από το Hanseatisches Oberlandesgericht ερώτημα:

«Τα άρθρα 7 και 220 της Συνθήκης ΕΟΚ, σε σχέση με τη Σύμβαση των Βρυξελλών, της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη δικαστική δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, απαγορεύουν την ερμηνεία εθνικής διατάξεως, επιτρέπουσας τη συντηρητική κατάσχεση περιουσιακού στοιχείου οσάκις η δικαστική απόφαση πρέπει να εκτελεστεί στην αλλοδαπή, υπό την έννοια ότι αποτελεί επαρκές αφ' εαυτού στοιχείο επιτρέπον στον δικαστή να διατάξει το προσωρινό αυτό μέτρο έστω και αν πρόκειται για απόφαση εκτελεστέα σε βάρος υπηκόου κράτους μέλους και εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω Συμβάσεως.»